

«la lliquor que trau lo gra *remullat*, ab la qual se cou: cremor», «DE CUYNAR: la pell de les amelles ---; *remullar*: macerare, posar en adob ---», «les peladures *remulla-les* ab vi blanc dos dies», OPou (*TbPu.*, 192, 225, 182); en el vocab. del suro, BDC XIII, 141; en el dels pastors, BDC XIX, 199. Els valencians diuen *arremullar* amb el sentit que defineix per a r- el DFa. (Valor-Giner, 1950-55), «menja indigesta, *arremullada* de vi», Carles Salvador (*Les Festes de Benassal*, 77); MGadea (*T. del Xè II*). Però sense a- és la forma general, adhuc a Eiv. («*remuyà*: mojar», PzCabr.).

Der. comú amb l'oc. *remolbar* «mouiller; tremper», que ja és medieval (PDPF), el cast. *remojar* [1495] i el ll. vg. REMOLLIARE que ja figura en Notes tironianes (supra).

Remull [Lacav.], oc. ant. *remolh*. Avui usual també en cat. occid., fins a Fraga (BDC IV, 35, 45; vocab. d'adobs, BDC XIX, 60; Spitzer, BDC IX, 99; *posar en remull* id. *LexikK*, 113; equival a 'humitat' a Tortosa (Aràbia, *Misc. Folk.*, 169). Funciona com a adjectiu per 'mullat, xop' en mall. i val. «cosa, animal o persona xopada d'aigua» (*m'ha agafat la pluja i vinc fet un remull*), EnrValor (1950), mentre que ells, en lloc de *posar en remull* diuen *bacallà a remulla*. *Arremulló* 'remullada' val.: «a la céquia --- caygué dins tot lo qu'era de llarc y pegà un *arremullós*», MGadea (*T. del Xè II*, 30). *Remullada*. *Remullador*. *Remullament* [Lacavalleria]. *Remullegar*. *Remuller*. *Remullina*. *Remulló*. I el cpt. *remullabarbes*.

Cultismes: *Mollície*. *Mollificar*; *mollificació*; *mollificant*. *Mollificatiu*. *Mollusc* [1868, *SLitCosta*], pres del ll. modern científic *molluscus*, deformació semàntica del ll. *molluscus* 'tou, bla' sota la influència de *musculus* 'musclo'; *molluscoide*. *Malàcia*, pres del grec *μαλακία* 'blanesa, tovor', derivat de *μαλαχός* 'bla', que té el mateix origen indoeruropeu que el ll. *mollis*. *Malaxar*, derivat savi de *μάλαξις* 'estovament, remoliment', derivat d'aquest adjectiu grec; *malaxació*.

Cpr. en *malaco*- formats amb aqueix mot grec, donant-li els naturalistes el mateix sentit que atribuïren a *molluscus*: *malacològic*; *malacologia*. *Malacoderm*. *Malacopterigi*, amb *πτερύγιον* 'aleta'.

Molles en l'acc. substantiva 'ressort elàstic' [doc. vigatà de 1495] és el mateix adj. *moll*, *molla*, substantivat partint del significat de 'flexible' que ja té el llatí *MOLLIS*: paral·lelament it. *molla*, pl. *molle*, i en cast. el masculí *muelles* [1596]. Conservant la forma antiga del femení, *molls* va pendre d'altra banda el sentit de 'tenalles (del foc etc.)', peça flexible i mòbil com unes molles, valor amb el qual esdevingué, gràcies a la terminació, masculí (però el DAG. cita *molles* --- *mijenseses*, amb aquest valor, en un inv. mallorquí de 1662; i avui és eiv., PzCabr.).

Així tenim el mot ja documentat en el segle XIII: «*mols ferri*» en un document rossellonès de 1243, i *molls de ferra*, i formes anàlogues, en sis docs. ross. de 1375-1399 (*InuLC*); avui s'usa amb aquest valor fins al cap dels Pirineus centrals: *ex mols del foc* fins a Cardós i V. Ferrera (1932-4), i des d'allí va passar a l'aranès, on la forma catalana, adaptada a la fonètica

dialectal com *móls*, ha estat substituïda per un diminutiu *mulsetes* (però aquesta *l* implosiva ja revela que és un manlleu del català, i ens dissuadeix de relacionar-ho amb una denominació ll. *vulsella*, CGL VI, 430). També s'usa *muéle* 'tenazas de la cocina' en l'extremadura lleonesa (Espinosa, *Arcaísmos Dial.*, 84, n. 1). Hi ha variants aglutinades: V. Ferrera *ezmóls* 'molls per arrissar els cabells' (Tor, 1932), men. *esmol* (Camps Merc., *Folk.* I, 105); *amollets*: «Mossèn Joan --- fumava --- uns cigarrets de currutaco que, per no tacar-se els dits, sostenia amb uns *amollets* de plata», MrnVayreda (*Sang Nova* I, § 5, 37).

De SUB-MOLLIARE degué venir **somoiar*, en part canviat en *assomoiar* i en part dissimilat en *assomellar*, verb que, amb el sentit fonamental de 'tornar moderadament humit, només mig amarat', prengué (paral·lelament a EIXAMORAR) el doble significat de 'fer eixugar en part', i de 'penetrar de saba', 'assaonar, madurar': *assumeiar*, *assumeiat* és 'exposar la terrissa al sol perquè s'eixugui' (Vocab. de terrisseria de Selva del Camp i Breda, BDC IX, 73); d'altra banda segarrenc *fruita assaumellada*: «reya de nou, tot sacsant aquelles galtes molçudes com *assaumellada* fruyta», Pons Mass. (*Trascant p. l. S.*, 46); *au < o* per contaminació del sinònim *assaonades*. *Sumollar* 'fer pansir o madurar la fulla del cànem' CpTarr. I el derivat postverbal *sumoi* o *sumoll*, a Gandesa *somoll*, que *AlcM* dona com a 'castanya collida de temps enrere, mengívola', i 'varietat de raïm i de cep, gros i negre, llarguerut o ovalat' a Cardona, Vallès i Penedès-Camp Tarr.: li atribueix ò oberta, i jo he sentit *El Sumoi* amb *o* tancada, si bé només com a nom d'una gran pagesia dalt de la carena costera, entre L'Arboç i El Vendrell però d'altra banda *sumoi* 'mig sec' en el Ripollès: «L'aufals ja estava *sumoi*, i té, ara es posa a ploure» (Sovelles, 1932); *somall* (DFa.), *sumoiat* 'mig sec, mig tendre' tart. (BDC VI, 50).

¹ De *mullar* 'sucar' derivarà *mullador* m. 'guisat de pebre i bacallà': «En Benasau --- s'estilen molt les *borres*, que són una espècie de *mulladors*, fets de bacallar, pebreres o bajoques, com diuen per allí als pimentons, alls i alguns vitets o cohents, tot assò bollit en molta aygua y dos ralls d'òli», MGadea (*T. del Xè I*, 28). —² Explicat «on l'aigua del riu és fonda, tant si és tranquila com ràpida; *mulla correnta*: quan l'aigua del riu, ab tot i ser fonda, té corrent». —³ Es documenta des d'antic: «Vineam ad ipsam *Remulan*» [lleg. *remulam*], doc. de Tort. 1183, vertit al català en el S. XIII «a aquella *remuylla*» (BABL VII, 38). Dubto molt, en canvi (sense descartar-ho del tot) que hi hagi relació amb certes glosses llatines «*remullius reparatus*», CGL v, 479.18, 512, que hom ha relacionat amb «*remillus*: repandus» en una glossa de Scaliger (id. v, 609.21) amb Festus, 277.19 (cf. ALLG x, 418; x, 519). Les *remulles* de l'Ebre en realitat no són tant com 'remolins', car són un moviment regressiu i circular, menys ràpid que aquests, que descriu l'aigua en els meandres (Benifallet, 1923): «la muleta ens perd la serva en el remolí sota la Roca dels Òrguins: l'aigua